

Δουλοφροσύνη.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.

Δουλοφροσύνη είναι η κατάσταση αποδοχής της δουλείας αδιαμαρτύρητα ή έστω με ανεκτικότητα με την αυθυποβολή ότι δεν είναι δυνατή η προβολή οποιασδήποτε αντίστασης. Αν αυτή η κατάσταση είναι φρικτή, πώς να χαρακτηρίσουμε την άλλη, εκείνη, κατά την οποία δεν έχουμε την αίσθηση ότι είμαστε υπόδουλοι. Δεν αναφέρομαι βέβαια στους συνεργάτες των κατακτητών, οι οποίοι, έχοντας αποβάλλει κάθε ίχνος ήθους, συμπορεύονται ενσυνείδητα με αυτούς. Δεν αναφέρομαι σ' αυτούς που, αποβλέποντας στο προσωπικό όφελος, προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον κατακτητή βοηθώντας τον να καταληστεύει και να ταπεινώνει τον λαό, από τον οποίο αυτοί έχουν αποκοπεί και αδιαφορούν για τις δοκιμασίες του. Αναφέρομαι στον λαό, που πάσχει και όμως αποδέχεται το εθιστικό μήνυμα της υποταγής και αποδοχής της κατάστασης, καθώς έχει απολέσει το αγωνιστικό φρόνημα και το πνεύμα αυτόθυσίας. Η κατάσταση αυτή χαρακτηρίζει διαχρονικά κάθε λαό που βιώνει παρακμή.

Πρέπει να επισημάνουμε ότι ο λαός έχει ως ελαφρυντικό ότι τίποτε δεν μπορεί να κατορθώσει χωρίς ηγέτη. Αν ο ηγέτης είναι πρόθυμος να

Θυσιαστεί για τον λαό του, ο λαός μεγαλουργεί. Αν ο ηγέτης θυσιάζει τον λαό του, λόγω ιδιοτέλειας, ο λαός είναι καταδικασμένος να αποκτήσει δυολικό φρόνημα. Βέβαια οι δημαγωγοί διαχρονικά πλέκουν το εγκώμιο των λαών, προκειμένου να τους υποτάξουν συναισθηματικά και να τους χειραγωγήσουν, για να ικανοποιήσουν ευκολότερα τις ιδιοτελείς επιθυμίες τους! Και είναι άκρως ικανοποιημένοι, όταν αυτοί υποτάσσονται, αρκούμενοι στα ευτελή, στον άρτο και στα θεάματα.

Οι πρόγονοί μας επισήμαναν τα αίτια της κατάρρευσης του αρχαίου κόσμου. Ο Αριστοτέλης, ο Πολύβιος και ο Πλούταρχος επισήμαναν την πλαδαρότητα και την τρυφή των ηγετών, η οποία είχε οδηγήσει τους κατοίκους των ελληνικών πόλεων – κρατών στην τρυφηλή ζωή και στη μαλθακότητα. Η σώρευση του πλούτου, η σκνηρία, η αποφυγή της τεκνογονίας ήσαν σημαντικές κακίες των προγόνων μας της ύστατης αρχαιότητας. Και τότε ήλθαν οι Ρωμαίοι και μας υπέταξαν πραγματοποιούντες περίπατο! Μάλιστα κάποιοι πρόσφεραν τη βοήθειά τους, για να υποτάξουν εκείνοι τους ανεπιθύμητους Μακεδόνες, πιστεύοντας πως δεν θα ερχόταν ποτέ η ώρα της δικής τους υποταγής.

Η ιστορία επαναλήφθηκε στους ύστερους χρόνους της αυτοκρατορίας της Ρωμανίας. Με πόνο ο Ιωσήφ Βρυέννιος περιγράφει τη θλιβερή ανηθικότητα των αξιωματούχων λίγες δεκαετίες πριν από τη δεύτερη άλωση της Κωνσταντινούπολης. Αδιαφορία για τα κοινά, αποθησαύριση και έξαρση της κοινωνικής αδικίας, ηθικές παρεκτροπές των διοικητών, των δικαστών, του κλήρου και, τέλος, αποφυγή της τεκνογονίας, καθώς η ανατροφή τέκνων απαιτεί μόχθο και θυσίες. Κανένας δεν είχε τη διάθεση να προσφέρει για τα τείχη της Πόλης. Κάποιοι, λιγοστοί, προσδοκούσαν τη βοήθεια από τη Δύση με αντάλλαγμα την υποταγή σ' αυτήν, πνευματική πρώτα, πολιτική στη συνέχεια. Και κατέφυγαν εκεί για την προσωπική τους ανέλιξη στις αυλές των αρχόντων της βίας και της ανελευθερίας. Και όταν άρχισε η πολιορκία δεν ήσαν περισσότεροι από πέντε χιλιάδες οι γηγενείς υπερασπιστές της.

Και πλάκωσε άγρια σκλαβιά, κατά την οποία όλα τα 'σκιαζε η φοβέρα! Η αμάθεια επέτεινε τη συμφορά και τα έθνος με την πάροδο των ετών αγρίεψε, όπως τόνισε εμφαντικά ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Ένα μέρος του λαού μας απόκαμε, λιποψύχησε και παραδόθηκε στον κατακτητή, αλλαξοπίστησε. Το λοιπό άντεξε, αντιστάθηκε και επιβίωσε.

Και δεν είναι μόνο οι ανυπότακτοι κλέφτες, που πήραν τα βουνά, ούτε μόνο οι νεομάρτυρες, που με τη θυσία τους συνετέλεσαν στην ανάσχεση του εξισλαμισμού. Ήταν και όλοι εκείνοι, που εφοδίαζαν τον κλέφτη, για να επιβιώσει, του πρόσφεραν καταφύγιο και πληροφορίες. Ήταν και όλοι εκείνοι που φύλαγαν με ευλάβεια κάτι προσωπικό του νεομάρτυρα. Όλοι αυτοί υπέφεραν ταπεινώσεις, εξανδραποδισμούς και περνούσαν τον βίο τους καρτερώντας το ποθούμενο, την ελευθερία τους.

Εμείς σήμερα είμαστε τραγικοί και θλιβεροί. Οι πρόγονοί μας μας χάρισαν την ελευθερία με ποταμούς αιμάτων. Εμείς φανήκαμε ανάξιοί τους, γι' αυτό και τους περιφρονούμε στο έπακρο. Όχι μόνο διάθεση για προσφορά και θυσία δεν έχουμε, αλλά, έχοντας απεμπολήσει τα ιδανικά και απολέσει ήθος και φρόνημα, σερνόμαστε άκρως υποτελείς στα πάθη, τα οποία καλλιέργησαν οι νέοι δυνάστες μας, έχοντας υιοθετήσει τρόπο βίου, τον οποίο μας επέβαλαν, μέσω των εκλεκτών σ' αυτούς κυβερνητών μας, από τότε που δολοφονήσαμε τον άνθρωπο του Θεού, τον Καποδίστρια. Κανένας άλλος λαός δεν επιχείρησε να διαστρεβλώσει λαμπρές σελίδες της ιστορίας του, όπως εμείς. Απεναντίας παραχαράσσοντας την αλήθεια εξωράισε τις μελανές του. Κανένας άλλος λαός δεν καυχήθηκε για την απεμπόληση της παράδοσής του και την άκριτη αποδοχή της υποκουλτούρας των κατακτητών του! Θα τεθεί το ερώτημα: Τελούμε υπό κατοχή; Το τραγικό είναι να τίθεται ακόμη το ερώτημα! Βεβαίως και τελούμε υπό ιδιότυπη κατοχή, υπό τον ζυγό εκείνων που, κάποιοι δικοί μας απαιτούν να τους ευγνωμονούμε, επειδή μας απελευθέρωσαν για να μας μετατρέψουν σε προτεκτοράτο τους. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί μας έσυραν σε «συμμαχίες» και πολέμους προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί διαρκώς ενεργούν σε βάρος των εθνικών μας δικαίων και υπέρ των αθλίων συμφερόντων τους. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί μας έσυραν σε εμφύλιο πόλεμο, γιατί μας πρόδωσαν και απέτρεψαν την ένωση με την πατρίδα της Βορείου Ηπείρου και της Κύπρου. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί με τις ευλογίες τους η μισή Μεγαλόνησος τελεί ακόμη υπό κατοχή, αν και τμήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί μας δελέασαν τεχνηέντως, μέσω των αρεστών σ' αυτούς ηγετών μας, και μας έρριψαν στο βάραθρο του ευδαιμονισμού, βαρυφορτώνοντάς μας με χρέος τρομακτικό, τη μόνη μας κληρονομιά προς τις επερχόμενες γενιές,

αν ο Θεός δεν ανατρέψει τα διαβολικά σχέδιά τους. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί καταλήστεψαν τον εθνικό μας πλούτο, που η πονεμένη γενιά του πολέμου μας κληρονόμησε στην τριακονταετία πριν από την ένταξή μας στην ΕΟΚ, «κατόρθωμα», για το οποίο υπέρμετρα καυχήθηκαν κάποιοι. Να τους ευγνωμονούμε, γιατί έκλεισαν τα προς βορρά σύνορά μας, ώστε η χώρα μας να μετατραπεί σε «αποθήκη ψυχών». Να τους ευγνωμονούμε, γιατί συρρικνωνόμαστε δημογραφικά, καυχόμενοι μάλιστα για το «δικαίωμα» της έκτρωσης, με κίνδυνο οριστικού αφανισμού από το προσκήνιο της ιστορίας και αυτοί μας παρηγορούν, μέσω των εγκαθέτων τους στη χώρα μας, ότι το πρόβλημα θα λύσουν οι μετανάστες. Να τους ευγνωμονούμε, καθώς με την πολιτική που επέβαλαν στους δοτούς ασκήσαντες την εξουσία εκατοντάδες χιλιάδες νέοι, κυρίως επιστήμονες, πήραν το δρόμο της ξενιτιάς και έτσι με θράσος και καύχηση προβάλλεται η επιτυχία της συγκράτησης της ανεργίας!

Ένα απομένει: Να ζητήσουμε τη βοήθειά τους τώρα που ο γείτονας στην αλαζονεία του ή την παραφροσύνη του μας προκαλεί, γνωρίζοντας ότι η μέχρι τώρα πολιτική όλων των κυβερνήσεών μας έναντι της χώρας του υπήρξε πολιτική ηττοπάθειας και ακραίου ενδοτισμού, καθώς εμείς είμαστε πιστοί τηρητές του ανυπάρκτου διεθνούς δικαίου σ' έναν κόσμο άκρας αδικίας. Επί πλέον έχουμε ισχυρούς «φίλους», «συμμάχους» και «εταίρους». Αυτοί θα μας σώσουν για μία ακόμη φορά! Ως πότε παλικάρια θα σκύβουμε το κεφάλι; Ως πότε δεν θα αισθανόμαστε ντροπή για τα συμβαίνοντα;

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή : www.antibaro.gr/article